

Primera victòria. Setmana Catalana, etapa d'Andorra

oportunitats passen, i quan han passat, han passat. Tot i això, Pere Muñoz va ésser Rei de la Muntanya.

L'any 1983 va ésser un gran any, ja que Pere Muñoz va guanyar moltes curses regionals. Això va suposar que, quan va arribar la Setmana Catalana, sortís com a favorit. Però en una de les etapes, degut a un "abanico", Pere Muñoz va perdre molts minuts i, en conseqüència, el liderat. En aquest sentit, el ciclista és contundent: Va ésser una guerra de tots els equips espanyols contra mi. Fins i tot després de la cursa hi va haver molts problemes entre els directors dels diferents equips.

Per problemes interns amb un dels dirigents de l'equip Zor, Pere Muñoz va deixar aquest grup i va fitxar, l'any següent, pel Teka. Segons Pere Muñoz, aquesta va ésser la causa que el corredor olotí donés positiu a la Volta a Llevant. Va ésser tot un muntatge del Zor, ja que quan vaig decidir marxar em van amenaçar que si no acabava contracte amb ells no correria l'any que ve. Per això em va donar positiu, ja que jo no vaig prendre res.

Aquest any va córrer el seu primer Tour i va quedar entre els vuit primers llocs. Segons Pere Muñoz, per guanyar la cursa francesa és molt important disposar d'un bon equip ja que individualment només hi havia un corredor que estava més fort que jo, en Fignon.

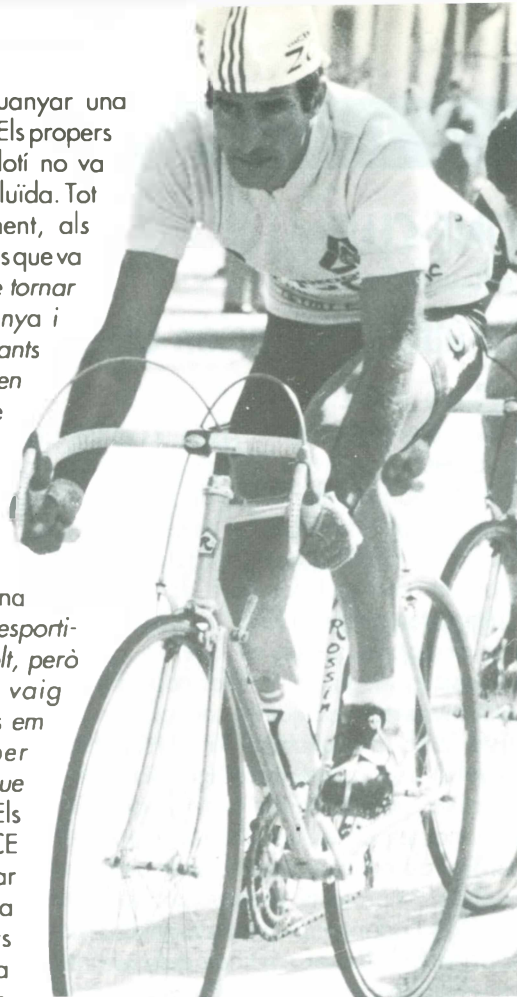
Arribava una altra edició de la Volta a Catalunya i Pere Muñoz es volia treure l'espina de l'anterior. Muñoz va quedar líder empatat amb Sean Kelly i l'organització, per un "sistema de punts", va decidir que el campió fos el corredor estranger. Com diu Pere Muñoz, Kelly era més conegut que jo, i això donava més prestigi a la Volta.

El 1985 Pere Muñoz va tornar a canviar d'equip i va fitxar per un de francès, el conjunt Fagor. Amb aquest conjunt va quedar Rei de la Muntanya

al Giro d'Itàlia i va guanyar una etapa de la París - Niça. Els propers dos anys el corredor olotí no va tenir una actuació gaire lluïda. Tot plegat degut, segurament, als problemes extra-esportius que va tenir ja que tenia por de tornar a donar positiu a Espanya i alguns directius importants de la Federació anaven contra mi. Per això Pere Muñoz va deixar el Fagor i va fitxar per un equip novell que més endavant es convertiria en un gran conjunt: l'ONCE. Fou una decisió difícil perquè esportivament vaig perdre molt, però econòmicament hi vaig guanyar. Amb el temps em vaig adonar que, per desgràcia, l'única cosa que queda són els diners. Els primers anys a l'ONCE Pere Muñoz va participar en moltes curses i va aconseguir importants victòries. Però un tifus li va impedir d'anar amb més força i rendir al màxim.

Els últims anys de competició, una lesió i, per suposat, l'edat, el van fer retirar i abandonar el ciclisme a nivell professional. Ara Pere Muñoz té un negoci de distribució de roba esportiva i aquest és el màxim impediment per tornar a córrer. Com diu, si ara em sortís una oferta econòmicament bona i si pogués compaginar bé la feina, tornaria a competir, però no per diners, sinó per orgull. El ciclista ens va confirmar que els darrers mesos havia rebut ofertes del Paternina i del Carrera, tot i que al final les negociacions no van prosperar. Segurament que tots els lectors, un cop hagin llegit aquest reportatge, pensaran en la mala sort que ha tingut aquest home. Esportivament parlant s'ha quedat a les portes de l'èxit per lesions o per problemes extra-esportius. Tot i això, Pere Muñoz ha destacat dins el món del ciclisme i, com ell mateix diu, estic molt satisfet del que he aconseguit.

Això és el més important després de tot l'esforç que ha de fer un esportista professional per arribar una mica lluny, la satisfacció pròpia és el que compta.

Muñoz, encapçalant el pilot essent líder de la Volta a València

N'hi ha, però com en tots els esports. En el món de l'esport hi ha molts escàndols que no se saben, perquè tot és un monopoli muntat i controlat per interessos econòmics. Jo sempre he lluitat contra la brutícia i contra les injustícies, i moltes vegades això m'ha perjudicat.

-Es controla bé el dopatge dels corredors?

Això és una farsa, ja que jo sé corredors que mai no han passat un control anti-dopatge. És una vergonya que de tant en tant es castigui un esportista perquè es dopa. Jo puc assegurar que no hi ha cap esportista que competeixi amb pa i aigua.

Si realment l'esport va així, ens hauríem de preguntar tots quin sentit té idolatrar persones que aconsegueixen èxits esportius prenent "medecines".

VIDA ESPORTIVA D'EN PERE MUÑOZ

